

ლიტერატურული გაზეთი

№14 (246) 19 ივლისი - 1 აგვისტო 2019

ბამონის ორ კვირაში ერთხელ, პარასკეობით

ფასი 80 თეთრი

ნიკა ჯორჯანელი

სოსო მეშველიანი

განა შავები გადაეცვას — უბრალოდ სხეული
ჰფენდეს მიდამოს, მკაცრს, ცივს, ღამის თავშლით
გადაფარებულს ბოლომდე, სულს გამოხვეული
ნაორთქლი ფანჯრის ფარდებში შავში.

ღილით იკრავდეს თმას, მიმოდრიდეს ზღაზღნით,
ტუჩს უბზუებდეს მზეს და ხარშავდეს ყავას.
გარემოცული ტყით ჩემი ფიქრების მასზე,
ვერ უტყვებოდეს თავს, რომ თვალწინ ვყავარ.

სწყალობდეს დღე, საღამოებიც ჰყოლოდეს მოყვრებად.
არ ისეირავდეს ვენებს — სხვაგან ეძებდეს საშველს;
ხვდებოდეს — სიყვარული სისხლს არ მოჰყვება,
სიყვარული სისხლზე უფრო ღრმადაა მასში.

ფეხმორთხმით იჯდეს, ციურ სხეულთა ელვა გაჰქონდეთ მუხლებს.
მიფიცხებული ბუხარს, თბებოდეს, როგორც გუნდა;
ტოლს არ უდებდეს ცეცხლს, და სითბო ბუხრის
თბებოდეს მის დამჭმუნვარებულ გულთან.

ხან ფეტვს იყრიდეს მუჭაში, აჭმევდეს გარეთ გვრიტებს.
ხან უყვავებდეს კატას, მის ოდნავ შემშერს.
რაზეც უნდოდეს, ცრემლს
ცხადში იმაზე ღვრიდეს.
მაგრამ სიზმარში ცრემლს ღვრიდეს ჩემზე.

კალმით მყნობა

*

რას წარმოვიდგენდი, თუ ისევ ვერ მოვუსწრებდი. არა, დაგვიანებით არ
დამიგვიანია, დრო ზუსტად მქონდა გათვლილი, ჩანიშნული. უბრალოდ
გაზაფხულმა იჩქარა, ბუნებამ დამასწრო, ყველა კვირტი გაშლილი დამხვ-
და; გაშლილს კიდევ არა უშავს, უკვე ფოთოლში გადასული. ღია მწვანე ჯერ-
აც უფრო ფოთლები (ქარის დაბერვისას რომ უფრო მყარად ირხვეიან)
კარგად ფარავდნენ ხის სიშიშვლეს, აქა-იქ დარჩენილ ჯერ კიდევ ცარიელ
ჩიტის ბუდეებსაც. მყნობის დრო კალენდარზე აღნიშნულ თარიღზე მალე
გასრულებულიყო. გულდანვეტილმა ძველ ნამყენებს დავუწყე თვალთერე-
ბა. აგერ რვა წლის წინათ დამყნილი ტყუპი მსხლის კენწეროები ბელლის
სახურავს ასცდნენ და უკვე თავბრუდამხვევად ქათქათებენ. ბოსტანში კვირ-
ტით დამყნილი ვაშლის პატარა ნორჩ ტოტსაც სხვა ტოტებისგან განსხვავე-
ბით უფრო მონითალო ყვავილი მოუსხამს. ყანის ბოლოში კი ვეებერთელა
ბებერ პანტა ვაშლზე მამაჩემის დამყნილი ხუთი სახეობის ვაშლი რა ხანია,
ერთ საძირეზე ხარობს. ვაშტერდები თითოეულ მათგანს და ვხვდები, რომ
ესეც შემოქმედებაა, უფრო სწორად, მე წერასაც მყნობასთან ვაიგივებ (ან
ახლა მომინდა გაიგივება). კალმით მყნობა პროზის წერას უფრო ჰგავს, კვირ-
ტით მყნობა კი ლექსისას, რადგან ეს უკანასკნელი უფრო სათუთად, უფრო
რთულად უნდა ამოზარდო უფრო დაბალი წერტილიდან, ვიდრე ეს კალმით
მყნობის შემთხვევაში ხდება.

V

VI-VII

ნინი ელიაშვილი

რამდენი მეგობრის სახემ მოიყარა ჩემ გულზე
რამდენი მეგობრის სიკეთე ვიგრძენი ჩემ გულში
ის მტკივა ვინც უნდა გაეფუშა და ვისაც ვერ ვუშვებ
ის მტკივა ვინც უნდა წავიდეს და წასვლას ვერ ვუშლი
აფრინდნენ ყვავები და თითქოს სიკვდილი დაჩხავლეს
აფრინდნენ ყვავები და თითქოს სარკმელთან განათდა
ასეთი უდროო უმიზნო უხორცო ლაჩარი
გულწრფელი ღიმილით

წარვსდგები სულ მართალ ქალაქთან
რამდენი ბავშვი და რამდენი ნათელი გულია
რამდენი ჟირაფი რამდენი ზებრა და მარტორქა
რამდენჯერ დაბრუნდა წერილი ცრემლიან ავტორთან
აფრინდნენ ყვავები

სარკმლის წინ თითქოს წრეს უვლიან
აფრინდნენ ყვავები მართავენ სიკვდილის რიტუალს
არც რამე ნაღველი მზით სავსე ოთახში მარტო ვარ
ოღონდ ის არ ვიცი მართლა ვარ თუ ისევ ვითომ ვარ

შენ ფიქრობ ამ ტექსტს სინანულის ლოცვა ქვია და
ის კი არ იცი ვმლერი როგორ დამავიანდა
როგორ დავუშვი შეცდომები როგორ დავუშვი
ყველა ფარდა და ყველა ნიჭი ბედნიერების
რას მიხვდებოდი იმ ქარში და აურზაურში
რა მართალი და ცხელი იყო ჩემი ხელები
დილიდან ვმლერი საღამოდან შუალამიდან
ვმლერი რამდენი უსასრულო წამი გავიდა
შენში ჩაფლობის შენგან წასვლის შენთან დარჩენის
ვმლერი შენს ხელებს

შენს მხრებს ვმლერი თვალებს წამნამებს
ყველა არშველა სულ ერთბაშად გადამარჩინე
შური იძიე ყველა ცილი ერთად დამნამე
რაც მე დაგნამე რაც დაგნამე უკვე მე თვითონ
ჩიტებს ვუსმენ და გაბრუნებულს მინდა როგორმე
სინანულის ლოცვა შევთითხნო

არც ისე რომანტიულ, არც ისე მარტოსულ
აჩრდილად დაგირჩი. აჩრდილად დამტოვე.
და რომ მომიყვანო თუნდ ათიათასი
მიზეზი რატომაც — მკიდა! მარტო ვარ.
და მთელი სეზონი მეყოფა სანერად,
სეზონი — წვიმების, წყლიანი მზებების.

ხან ვინმე თუ მოვა — ფარდის გადამწევი
ოთახში, რომელშიც კვლავ განისვენებენ
უშენო დღეები და შენი ნივთები,
ნივთები, რომლებსაც ვერაფერს ვუმაღავ,
თუ როგორ ვქრები და თუ როგორ ვინთები,
რა უნდა გაიგოს კეთილმა სტუმარმა.
კეთილი სტუმარი თავის გზას მოძებნის,
რადგან მე არა მაქვს არცერთი ადგილი.
ასე მხიარულად როგორ ვიხოცები,
ვინ უნდა გაიგოს. ბნელი ბუნაგით,
მისატოვებელი და კომფორტული ვარ.
ოთახი ცისფერი. ოთახი უშენო.
მისატოვებელი და კომფორტული ვარ.
თავს უნდა უშველო.

მერე ჩვენ რა ვქნათ თუ ყველა ეჭვი მართალი აღმოჩნდა
ეჭვებს რომლებსაც არასოდეს ვთვლიდით სიმართლედ
სად წავილეთ თავები
და რას ვახალოთ გულები
მერე რა ვქნათ თუ ვინც გვიყვარს

ველარავისზე ვიეჭვიანებთ
თუ ვისი იმედიც გვაქვს უტყუარები გამოდგებიან
სად ვახალოთ გულები
ჩვენ ვინც ვკვდებით სიყვარულით
და ვისრუტავთ ადამიანებს
ხელის გულებით ვეზომებით
და მათი ხაზებით ვეკვებებით ცხოვრებას
და მერე რა ვქნათ თუ ყველა ხაზი დაემთხვევა
თუ ყველა გული ტოლი იქნება
ჩვენ რა ვქნათ ზღვებმა
რა ვქნათ ქვიშებმა
მკვლელებმა და თვითმხილველებმა
მკვლელებმა და თვითმკვლელებმა
მერე ჩვენ რა ვქნათ თუ ყველა ეჭვი მართალი აღმოჩნდა
რომლებსაც ჩვენი მახინჯი გულებიდან ვინოვდით

ჩემი ლოცვა ლტოლვილთა სახლებს გასწვდა
და გაგრძელდა სამოთხე
ცეკვაო და არაფრის თქმას აზრი არა აქვს
ვერავენ გაიგებს
ზოგჯერ როგორ შეიძლია იყო ღმერთი

ვილაცა მუდამ იქნება გარეთ.
თუნდაც მოხუცი ანდა შემლილი.
სულ რომ არავინ, ასეთ დროს მთვარე
ხომ მაინც გდია ცაზე, ლეშივით.
არაფერია, გაგივლის მალე
ყველა ბორგვა და წამოძახილი.
ხან ცას მიაპყრობ გაყინულ თვალებს,
ხანაც მინისკენ გრჩება დახრილი.
ვილაცა მუდამ იქნება გარეთ.
ვინმე მოვა და მაინც გიშველის.
ხან ტვირთისაგან გელლება მხარი,
ხან ლამის მკვდარი ბავშვი იშვილო.
არაფერია, გაგივლის მალე.
დრო მოვა, დროს და გზას გააგრძელებ.
და ვინმეს ნებით ან უფრო ძალით
იცხოვრებს შენი რალაც ნაწილი.

რამდენად ნაბიჭვარიც უნდა იყო,
არიან ბავშვები
და არის იმედი,
რომ მათ თუნდაც ერთხელ კიდეც ნახავ
და თავზე ხელს გადაგისვამენ,
მაგრამ აუღელვებლად განაგრძობ ნაბიჭვრობას.
რამდენად მკვდარიც უნდა იყო,
არის ადამიანი,
რომელმაც იცის, რომ ამ სიკვდილსაც თამაშობ,
მაგრამ აუღელვებლად განაგრძობ კვდომას.
რამდენად იყიდები?
რამდენად იყიდები?
საკმაო კომფორტი შეუძლიათ შემოგთავაზონ.
...მე უკვე ვხედავ შენს მაცდურ ღიმილს.
მზად ხარ, ერთ ძილზეც გაიყიდო.
„შორს გუმბათი ბეთანიის ტააძრის
და ცისფერი უბორკილო დღე.“

ნუ ამოხვალ ყვავილო
ნუ ამოხვალ გულო
საგულეში ჩადექი
ჩემო დაჩაგრულო
ნუ ამოხვალ ყვავილო
მინას მიეზარე
შენ ყოველთვის გარეთ ხარ
სულ სულ სულ სულ გარეთ
დაივინყე მშობელი
და ძვირფასი სატრფო
ხარ უბრალოდ ობოლი
ყველაფერი გართობს
მალე გამოგსრუტავენ
ბოლო ცრემლს და შვებას
უმზერ შენს აუტანელ
ყოფას როგორ შრება
ასე ნაწილ-ნაწილად
რა იციან სხვებმა
რა იციან სხვებმა რომ
მთავარია ერთი
ეჭვი არ შეგეპაროს
ეჭვი არ შეგეპაროს
ალარცერთი წვეთი
ყველაფერი გაივლის
შენც გაივლი მასთან
ერთად ვისაც სურდი
ვინც გინდოდა თვითონ
ოღონდ მშვიდად დახრილი
თვალეებით და ფრთებით
ეჭვი არ შეგეპაროს
ეჭვი არ შეგეპაროს
მკვდარი გულიც თბება
და შენც ასე დაღლილი
შიგადაშიგ თბები
ვინმეს უნდა კითხო
ამინდები კარგი და
ამინდები ცუდი
თუ რამდენ ხანს გასტანს
რადგან ბოლო კადრიდან
კარგად გახსოვს ერთი და
კარგად გახსოვს ერთე
ღმერთი ასე ერთობა
ცინიკოსი ღმერთი

მე დავნერ შენზე შენ არ იქნები
ყველა გაიგებს შენ გარდა შენზე
რომ ვნერდი ჩემი მშრალი წიგნები
როცა გაიგებ ვერაფერს შეცვლის
მე დავნერ შენზე და გაგაბევრებ
და გაგიხშირებ გულში თუ ხელში
და ეს სიმშვიდე ამონაბერი
ვერაფერს ვერ შლის

დასანანია როგორ ყვავის წელსაც ბუნება
დასანანია რომ არაფრის წვერი არა ხარ
გაცხოვრა ლამის კომფორტულად თითქმის უენებლად
სიცოცხლის ერთი მინიმუმბაც არ გიკარნახა

სულ რამდენიმე სიყვარული თუ შემოდია, იმასაც ვტირი და ხანდახან ისიც მაშინებს. ცაში გნახე და სამწუხაროდ დამრჩი ცაშივე. ჩვენ თურმე ზოგჯერ ღრუბლები ვართ — ქარები გვშლიან.

რამდენი დროა გასული, რომ აღარ მოსულხარ აღარც სიზმარში, აღარც სადმე, რითაც ვიმხნევებთ თავს. შენ მაშინაც იცინოდი, როცა ცივ ხელებს გითბობდი. მერეც, როცა შენი სასაფლაოდან ავხედე ცას და დაგინახე. შენი სიცილი გვიან ვიცანი. მთელი კვირა ვერ მოვიცილე. და ვიხსენებდი ექვსი წელი როგორ აორთქლდა. რამდენი დროა გასული, რომ აღარ მოსულხარ.

დაგირჩა ცოლი და სანოლი მტკვრის პირას და ხედავ — ღმერთების ციხე. სულ ტყუილად გიტყვი, მაშინ ვინც გიტყრა. შენ ახლა ღრუბლებში ზიხარ. და შენი თვალებით — კეთილი თვალებით დადლილი ღმერთივით გვიმზერ. ვიგრძენი, როდესაც ქარი ღრიალებდა. ვინეკი თეთრი კლდის ქიმზე.

სანამ ჩემი გულით გასაზრდოვებ და სანამ შენი არსებობით ვსაზრდობ სანამ ჩემი გულის თითოეულ ეკალზე შენს გამოდებას ვცდილობ სანამ ასეთი დაუცველი ხარ ჩემი გულისგან და ჩემი ხელებისგან რომელიც საცეცხბად იქცევიან როცა ახლოს ხარ და თუკი არ ხარ თვითმკვლელებად მინდა ავიხსნა რა შორია ღმერთი და რა შორია ცხოვრება ჩემგან როგორ გეძებდი წინა ცხოვრებაში და როგორ ვერ გიპოვე როგორ ველი შემდეგ ცხოვრებას და როგორ არ მინდა დავკარგო ერთი იმედიც რომელიც შეიძლება უკანასკნელი აღმოჩნდეს როგორ შეიძლება მოჩლუნგდეს სურვილები როგორ შეიძლება კუბოდ გექცეს სანოლი და გინდოდეს ძილი და ვერ იძინებდე გენატრებოდეს და ვერ პოულობდე გზებს ეძებდე და პოულობდე და მერე თვითონვე გკარგავდნენ გზები სანამ ჩემი გულით გასაზრდოვებ მანამდე მინდა იცოდე ვინ ვარ თორემ ვინ ვიყავი ეს რომ მოხდეს იმ ტკივილისთვის მეცოდები როდესაც შენი მხრები მახსენდება და შენი თვალები ჩემი ნისლიანი ვარსკვლავები

ოქროსულობად იმშვენებს დღე მისი ძარღვების ვერცხლს.

გინდა წინიდან, გვერდიდან გინდა, შემადრწუნებლად მკვეთრი, აუფერულეებს ყოველგვარ ფონს, ველარ ასახვად ვერც სიტყვიერებით, ფუნჯითაც ვერ.

ჰოდა, ასეთი ერთი, რომ არ ხეთქავდეს ფიქრს, ცნობიერებამ დაიყო ცხრად.

ფოთოლს, ჩავარდნილს მის სათუთ უბეში, ქცევა სურს წინვად.

ჰაერს მინის შურს, გრილს, მისი ტერფების შემსმელის ცხლად.

ყოველ ცისმარე მისი ქვემოდან შემყურე მინა ჰაერს შენატრის.

და, როცა ნაპირზე ჯდება და მზერს ზღვაში ჩარგული მზის აალებული გემივით ნარჩენს, სრული ჩასვლისთვის დროს ჩვეულებრივზე მეტს ხარჯავს მზე.

რასაც გარშემო, ჩემ მეტი, ვერავინ ამჩნევს.

უკანვე გამიშვი, სისხლს თავი ახსენი, როდესაც, მასსავით მარტო და დენადი, კრწანისის ღამეში ხმლის უკანასკნელი მოქნევის ხმასავით მოვედი შენამდე.

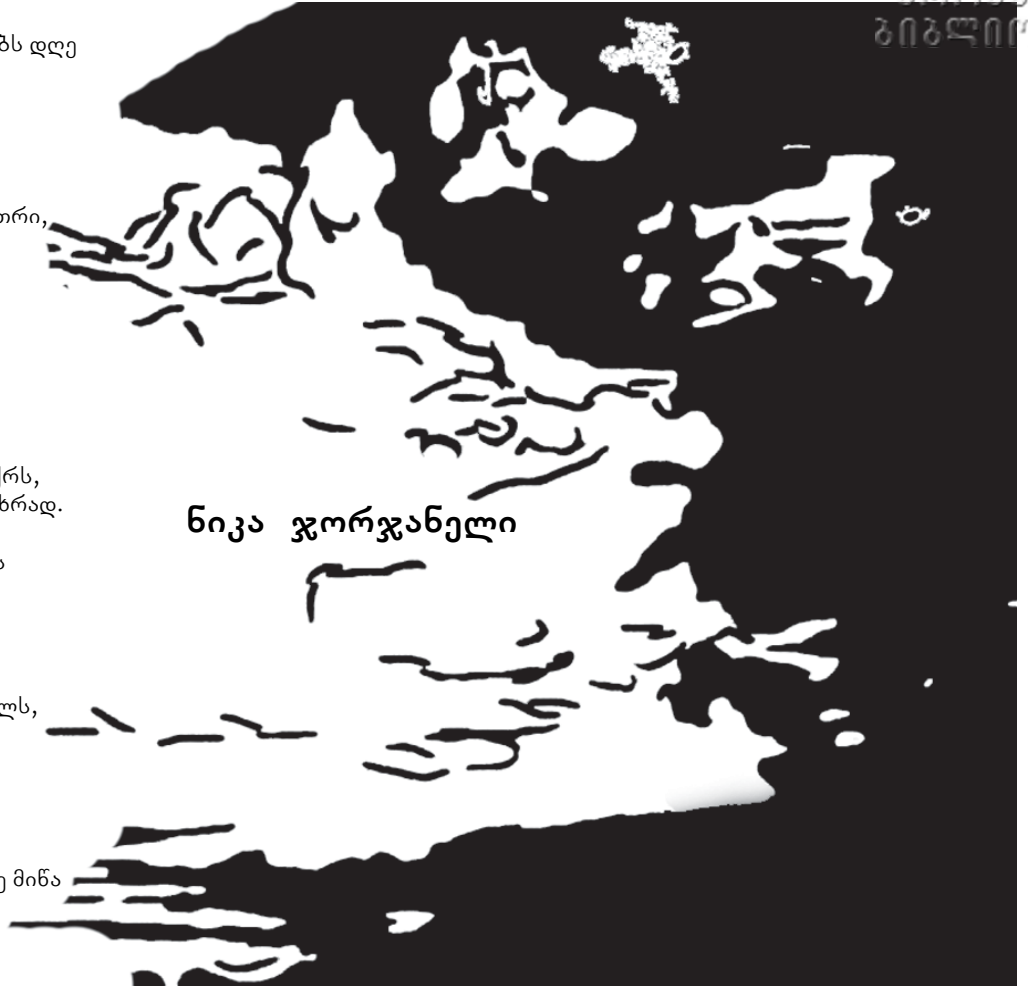
მინა რომ მდევნიდა, მღრღინდა და მიღრენდა და ზღვების წყვიდადი სამკაპებს მიყრიდა, იმ ჭრილობებიდან მდიოდა ფიქრები ცაზე, და მდიოდი ყოველი ფიქრიდან.

ცრემლს, ოღონდ იღვაროს, მუდამდღე იშოვი, სხვებს ნახავ, ისეთებს, ვინც შენით გაგიჟდა — ჩემს მოკლულ სიყვარულს რით გადაიშორებ, ხრამების სინესტედ კანში რომ გაგიჯდა.

ოვერლოუნი

ანგელოზების სასწრაფო თუ მოვა, — ასწრებს გაფიქრებას შეცივებული კურიერი, — აი სად დამენძრა, — მარცვლავს გონების ჯერ კიდევ ვარგის ნარჩენებში. მისი კუჭი კი ამ დროს ამაზონის წურბელასავით იწოვს გახეული პრეზერვატივიდან გადმოსულ ფენტანის. ის ცდილობს წამოდგეს, სინამდვილეში კი სავარძელს კიდევ უფრო მაგრად ეკვრება და, შიგ ჩაძირულს და უგონოს, დუჟი გადმოსდის.

ბერტრან რასელი, ამ სანახავს რომ მოსწრებოდა და მომხდარში წესიერად გარკვეულიყო, ეჭვქვეშ, ალბათ, აღარასდროს დააყენებდა რამეში რამის ყოფნის შესაძლებლობას.

ნიკა ჯორჯანელი

ნახევარიოდე საათის წინ სარკმლიდან ღრუბლებს დაჰყურებდა კუჭით ფენტანისის გადამზიდავი ბედნავსი კურიერი და, ახალ ვერცხლოვან პორშეზე მეოცნებებს, ნერწყვი ადგებოდა ყელზე; თავის დღეში ვერ გასწვდებოდა, არადა, რისკი ისევე ირეოდა მის საქმეში, როგორც ტბაში თევზი.

მატერიალურზე ფიქრისას ღრუბლებისკენ, როგორც წესი, არ იყურები. სულ რომ უკანასკნელი ადამიანი იყო. მაგრამ ფრენისას სხვა საქმეა — ძირს იხედები, გინდა არ გინდა, სადაც ღრუბლების ქვეშაგებია ხოლმე გაშლილი. მერე თან ისიც, რომ ჯერ მარტო ცარიელი პრეზერვატივების ყლაპვაც განა ხუმრობაა, და წამლით გაძეცილების — ხომ საერთოდ. ჰონორარი კი იმდენივეა, რამდენიც აფთიაქარის რეალური ხელფასი თუნდაც ისეთ დოვლათიან ქვეყნებში, როგორც ლუქსემბურგი ან ჰონგკონგი. ან, შეიძლება, უფრო მცირედიც. შეფიქრებულს, ავინყდებოდა კიდევ მის კუჭში მდებარე

ძნელსაცნაურად შეფუთული წამლის შესახებ, მხოლოდ ტურბულენტობისას ამოუტივტივებოდა ხოლმე, დაუსრულებლად ეფრინა მზად იყო, რადგან მინაზე არაფერი და არავინ ელოდა, აეროპორტის შორიახლოს გაჩერებული ტყვიისფერი ფურგონის გარდა შიგ მასზე ბევრად უარესი ორი ნაბიჭვრით, მზად იყო ამ თითქოს მინის დედამინის ირგვლივ ეფრინა, სულ ნუ დაეშვებოდა თვითმფრინავი, ფრთაშეუხრელად ჯერ ისევ რომ მიფრინავს ახლაც, როდესაც ის, როგორც კაცის ხელიდან — ქალისაში, კომიდან სიკვდილში გადადის და ჰაერში სულის დაღევა მის ცხოვრებაში ავად თუ კარგად ერთადერთი ნათელი ნერტილის სახეს ღებულობს.

საშობაო

არც თოვა გარეთ, არც ლოლოს ლხობა. არც სხვა რაიმე ღმერთის კამეო. იმ პირველსახით ერთხელაც ხომ არ დამდგარიყავი, შობის ღამეო?

ღამე ძალიან ჩუმია დღესაც. თვალები ისევ მძიმედ მილულეს. არავინ ფხიზლობს, და უკვე მღვდლებსაც სძინავთ, სიზმრებზე გადახვეულებს.

გასაგებია ყველა იგავი. მაგრამ შობამდელ თოშში ვახველებთ. იქნებ ერთხელაც მოსულიყავი, სანამ ცეცხლით და სანამ მახვილით.

ბექა ახალაია

წინდა ანა

— მე თუ დავდივარ, იმას არ ნიშნავს, თითქოს ყველაფერს ვამჩნევდე, თითქოს ყველას ვცნობდე და ყველა შემხვედრის სალამს უსალამოდ რომ არ ვტოვებდე, იმას არ ნიშნავს, რომ მე ვარ ისევ სიცოცხლით სავსე და არ გამიშრა სისხლი ძარღვებში, და გადარჩენილ სიზმრებს ვხედავდე.

მე თუ ვზივარ და უხმოდ ავყურებ ფოთლებდაცვენილ ჭადარს, არ ნიშნავს, რომ ის მიკვირდეს, როგორ შევედი ჩემს სამოთხეში, თქვენს სამოთხეში, და ვერ გავძელი.

მხოლოდ ის მიკვირს, როგორ უეცრად ჩამოხვედი, როგორ გამასწრო უკანასკნელმა ავტობუსმა, და როგორ ჩაქრა ელექტროდაფის ციფერბლატი. ნალურსმნალ ტერფზე სულს რომ სათუთად მიბერავდი, რამ დამავინყა?! შენი შეშლილი გამოხედვა რამ დამავინყა?! ცოტაცაა და ბევრიც არის (რამ დამავინყა?! ეგ შენი წლები, რამ მომწუსხა: წელში მოხრილი წინ მედეგი და ვერ გიცანი.

— რა გეხსომება იმ ძილდამფრთხალი შუალამიდან, ბებიაქალმა რომ ვერ მოვისწრო და მე მომიხდა შენი მიღება, და ჩათვლემილი ყვაი დააფრთხო შენმა ტირილმა, სოფელსაც გასცდა და იმ საავდრო ღრუბლებსაც ასცდა. ღიმილი მორთე, როცა გამიტყდა

თიხის ემბაზი, რომელშიც გბანდი. შენი გაჩენა ჩვენმა ძალმაც კი იზვიამა და მთელი ორი დღე იმ ზეთისხილის ფესვებთან იწვა, ბაბუაშენმა

შენი ჭიპლარი სადაც დამარხა. იზრდებოდი ყველა კამათის, შერიგების და ჩხუბისთავი, ხოლო, ერთ დღესაც, თიხანარევი მერგელისგან შიშველი კაცი გამოგვიძენრე, ბებერი და შიშველი კაცი. ცურვა გიყვარდა, ისე გრძობდი წყალში თავს, როგორც თევზი წყალში. და გაიხსენე მამამ რა გითხრა?! როცა მამისგან სულ გიცავდი, დედამ რა გითხრა?! იმ უცნაური ღამის მერე

— შენთან კარგა ხანს აღარ მიშვებდნენ, მაგრამ ყოველთვის ვიპარებოდი. სრულ სიბნელეში შენს ძველ სახლამდე თვალდახუჭულიც კი მოვაგნებდი. მერე, დაღლილი, გიცქერდი: ბაბუა როგორ უვლიდი ზამთრის ყვავილებს, მიცქერდი: ნოსზე გამომხმარ ტალახს როგორ ვტოვებდი,

გიცქერდი: მჭადზე ხელის კანკალით რომ გამოგყავდა ძელი, რომელზეც დამნაშავეებს ლურსმნით აკრავდნენ, თან, ცრემლს ყლაპავდი, და გინყრებოდა ცხელ სამოვართან

მჯდარი ბაბუა. ხანდახან, ღამით, გაღვიძებულს გეტირებოდა, ფრთხილად მკოცნიდი, და მიკრავდი გულში, გეგონა, ბაბუასავით, მეც მეძინა, თითქოს იყავი დედა და იმ წამს შეგეძინე, ისე მიკრავდი. ყოველთვის რატომ გავინყვებდა, რა დაგესიზმრა?! თქვი, თუ რატომ ხარ მოწყვნილი, რა დაგესიზმრა?! ბე, ერთი კარგად დამაკვირდი, ჯერ არაფერი არ დამმართნია, ცოცხალი ვარ.

— მხოლოდ სოფლები ცვლიდნენ ერთმანეთს, მარგი მდინარის შხულიში, ბევრჯერ შემომანგრეეს, შემომამენეს დაბები, წინ კი ბლომად ცვიოდა ისევ და ისევ: შეკელი, დრაქმა, სომი, აბაზი, პესო, პაისა, თეთრი, დირპემი, ფელსი, ტალერი, დანგი, დინარი, დრამა... პეშვში და დრამა სულში და დრამა ლოდინში, და ვუფრთხილდები ჩემი დაშლილი თავის ნარჩენებს, ყველას სახელით რომ გადავრჩე და გითხრა ბოდიში.

გრუნტზე, ასფალტზე, ტორსფენილზე თუ ქვაფენილზე როგორ მძიმედ და როგორ მსუბუქად დააბიჯებს ამდენი ხალხი და, მგონი, სულაც არ ამინებს (მეორედ როდის?! მოსალოდნელი განაჩენი. როდის მომიწევს?! ჩემი ჩამტყდარი საფლავიდან... შენ კეთილი ხარ, მოწყალე და შეწყალე, მუდამ დიდო და მუდამ პატარა ჩემო ბიჭო, მეორედ როდის?! მე გელი, არსად მეჩქარება.

— ჩართულ დაზგასთან რას გავიგებდი. როცა დაღლილი ძლივს ჩამოვჯდებდი, ეს ყველაფერი თვალში მესობა დისკური ხერხის ჩამოტეხილი კბილანებივით, მაგრამ დანყებულ საქმესაც თავს ხომ ვერ მივანებებ. და, თან, ისე ვარ შეჩვეული, რომ მიყვარს სახლივით აქაურობა — ტონა ნახერხი, ტონა ნარანდი... სწორედ ის იდგა, რომ გადმოსახლდა ქიშკრის მეზობლად, ვერც კი შევნიშნე, როგორ მოვიდა ღია კარამდე.

მერე კი, როცა მთელი დღე ერთად ვიარეთ და რომ შევისვენეთ (მისი სახის და თმების გარდა ვერას ვხედავდი, იდგა სურნელი აზალიის) და ვაგროვებდი სამარადუჟამო საგზალივით. ნიავი ქროდა, ქროდა და ოდნავ ფრიალებდა ღორის ბირკებით დამძიმებული ჩემი კვართი, შემეხო (გოგო, ორი ნახვით რომ შემიყვარდა) და მითხრა: „იცი? მე ერთი ნახვით შემიყვარდი!“

— „შელის ნუკრი!“ — დგას და პატარა გოგო ცრემლებს იკავებს, „შელის ნუკრი!“ — დგას და პატარა ბიჭი ქვიშას დასცქერის.

შალაფებში კი მწყრის ჩორჩრებისკენ მიიპარება გველი (ანკარა). პატარა გოგო, ირმისთვალეზა „მკვდარია!“ — ტირის... და ეხსომებათ, როგორც იგავი, ქვიან რიყეზე როგორ გარბოდი მჭახე ძახილად — არ შეხებოდნენ! — ცქეული. არა! არა! არცერთი! და თვალზე ხელი როგორ დაადე. მან გაახილა.

ნარეკალათი და ნარცეცხლათი დაჩხვლეთილი ტერფი გწინკნიდა. გაღმა აული, მინარეთი ჩანდა. თხუნელამ თავი ამოჰყო სოკოებთან. ნუკრი (შელის), ბავშვი (ბიჭი) და ბავშვი (გოგო) ერთად —

რიყის სამება — ეს ჯადოსნური გაკვეთილი გართობდა, იყო ზუსტად ისეთი, შენ რომ ცქერა გიყვარდა. სდუმდნენ მერცხლები, მარგი მდინარეც კი ტანშეურხველად განოლილიყო — გველხოკერა.

— გამოდიოდა კოლიოს სუნი და დიოდური ნათურის შუქი ღია ფანჯრიდან, მე კი გავრბოდი — მომდედნენ — გზაზე, გარაჟებს შორის, ბნელი სკვერების გასწვრივ, მათიდან, მათში, სწრაფად თუ სვენებ-სვენებით.

მთვარე კი იყო დაუჯერებლად გრანდიოზული, და გარეუბნის მეტროსადგურის ღია ბაქანზე დაძრწოდა ტიპი და ასალბდა მსუბუქ ნარკოტიკს... მალე ჩამოდგა, გავიქეცი და — ტყვია (ყაქანი)

მარცხენა ბეჭში — ვერ შევასწარი... რად გინდოდა, ჩემი ყვითელი და სისხლიანი მაისური რომ შეინახე. ჩამოიღებდი ყოველკვირა და ყურს ადებდი, რომ გულისცემა მოგესმინა. ხოლო, ერთხელაც, ზამთრის დღეების დადგომამდე, ნიკაპზე ცრემლის ბოლო წვეთილა დაგეკიდა, ნამონქეი და წყვილი სიბრმავე გაისროლე ისევ ცისფერი, თუმცა დამშრალი თვალებიდან.

— როდესაც ხალხი დაიშალა და მარტო შენები შემოგრჩით, მხოლოდ მაშინ ჩავჯექი და რაც ვითმინე, ამოვიყმულე თმებით, ფრჩხილებით, რა დამრჩენოდა შენს მერე?! ის ბრბო ეშმაკს წაელო, გადარჩებოდა თუ განყდებოდა! ნამსჭვალეებიდან აღმოცენებულ ტკივილებს გწყვეტდი, ღამის რომ დაგყვა დედის მუცლიდან.

მზე ჩადიოდა და თან ჩაჰქონდა რაღაც უთქმელი, ჩვენ კი ვიდექით და არ ვიცოდით, თუ რას ვუცდიდით.

და მაშინ ფიქრი სწორედ იმ დღეზე შევჩერე, რომ არ დაღამდა და უჩვეულოდ გაინელა, იმ დღეს ბელურა ჩიტი გალობდა უნაბეჭში, იმ დღეს ეუნყა ბაბუაშენს, რომ უნდა მეშვა მუდამ დიდი და მუდამ პატარა დედაშენი. მე კი ვინექი ბაბუაში. ნელნელა რომ ეშვება — მიყვარდა დათვლა — ალუჩის, ატმის, ბროწეულის ყვავილები და, თავბრუდახვეულს, მომჩვენა,

— თითქოს საკუთარ თავს დავცქეროდი, როცა ეკლიან მავთულში მჭიდროდ გახლართულ დრაგუნს თავზე ვედექი,

მაინც იწვედა და ბლაგვი ხიშტი ფერდში ვაძგერე, მის კივერს ცერიც კი ამოვკარი და გავაგრძელე სროლა. ვფრთხილობდი, მტრის ცხედრებს შორის რომ გამეკვლია გზა და გზადაგზა ფეხს ვარიდებდი ქვებს, ფინდიხების გამსკდარ კორპუსებს, არ მადარდებდა ომის შედეგი ასეთ დროს, მაგრამ, ხანდახან, როცა უკან ვიხვედით,

როგორ საშინლად მენატრებოდა ფანჯარასთან საქსოვით ხელში მიმჯდარი დედა, სახვალის ამინდზე ფიქრში გართული მამა, და დილიდან მთვრალი ბაბუა, დიდი ცაცხვის ქვეშ სადილი და — რიკულებს შორის, სახელდახელო ქანდარაზე — მტრედი, რომელიც ოდის დერეფანს არ სცილდება, და შენ, რომელიც წევხარ და უსმენ კუტკალიებს, შენს დამჭკნარ მკერდზე თავის დადება, დაძინება.

— მითხრეს, არაფრის არ მეშინოდეს. სადღაც ყმუიან კოიოტები, ვხედავ, თანდათან, როგორ მიილო ჩემმა ოთახმა კუბოს ფორმა და თითქოს მინაში ჩადის. მინიდან — ის ვინ იქნება — შენ სისხლს ვინ წაშლის?! ის ვინ იქნება, ჩემ ცრემლს ვინ წაშლის?!

დასასრულია — არ მეშინოდეს! — და უკანასკნელ ამოსუნთქვამდე: „რა იყო ჯვარი?! ერთი უბრალო ხის ძელი იყო, ვაი, შენს ბებოს! სანამ, ნანამებს, მიგალურსმნავდნენ!“

ჯერ არ ვაპირებ, სანამ არ მოხვალ, გელოდები, უნდა მომიწრო, მხოლოდღა სამი, სამი ღამე დაგვრჩა, მოხვიდე, უნდა მოხვიდე ყველა მხრიდან, გზების სიშორე, წლების სიშორე ვერ დაგლიოდა, თავთან დამიჯდე, სანამ კანდელი აინთება, ცივი საბნის ქვეშ თბილი ხელები შემომიწყო, შენი ღიმილით უკანასკნელად გამიღიმო, ერთხელ მკვდარო და მუდამ ცოცხალი ჩემო ბიჭო!

ფიქვამაც გაიპონ

ირინას

არც ვიცოდი, რომ ყველაფერი ამ გზით წავიდოდა, რაც უნდა მითხრა, უკვე ვიცი, ისე დანერვილებით, როგორც წარსული, რომლიდანაც ვცდილობ საბოლოოდ გამოვძვრე, ვცდილობ. როგორ არა, როგორ არ მინდოდა შენი თითები ჩემს ხელებში, თვალს არ გაცილებდი შორიდან, მაგრამ რაღაც ძალა თითქოს მაბრკოლებდა. ბილიკზე ვდგავართ, ვემზადებით ტყეში შესასვლელად, და ახლა ვამბობ, ახლა ვყვირი: ყველას, ყველას, ყველას: ჩვენ გვიყვარს ერთმანეთი!

წყვეტილად ისმის საიდანლაც ძველი მელოდია — „Miss Your Kiss“. მომცრო გირჩების ქვეშ შემძვრალ ჭიანჭველებს ვაშინებთ, დილის ჰაერია ისე გამჭვირვალე... და სანამ შევალთ, ეს ხეები ჩვენში შემოდიან, გადიან. წინ დგას ხმელი ფიჭვი, უხმოდ მიაჩრდი, ქვევიდან ზევით, უთვალავჯერ. ვერ წყვეტ ნამძინარეც თვალებს. ვდგავართ და ვემზადებით ტყეში შესასვლელად, და ახლა ვამბობ, ახლა ვყვირი: ყველას, ყველას, ყველას: გვაცალეთ ერთმანეთი!

ნეტავ ვინ იცის, როგორ სწრაფად, როგორ უცნაურად მოხვედო, დარჩი. ჩვენი ღამე. თეთრად გათენება და დაღამება. ყველაფერი. თითქოს მეთასედ, განა პირველად. და ეს იყო მთელი სასწაული. იმ დილით ცრიდა და წვეთები დენის სადენიდან წყდებოდნენ, ვიღაც იჯდა თავის მოზრდილ ვერანდაზე. და ახლა აქ ვართ, ვემზადებით ტყეში შესასვლელად, და ახლა ვამბობ, ახლა ვყვირი: ყველას, ყველას, ყველას: ჩვენ გვინდა ერთმანეთი!

ცარიელ პროსპექტს მივყვებით, და შენ იხსენებდი ბავშვობას, სოფელს. ღია იყო ღამის საკონდიტრო. მოხუცმა წყვილმა ჩავკვიარა, მზერა გააყოლე: „— თუ შევძლებდით, რომ ერთმანეთი ასე, სიბერემდე, გვყვარებოდა და საბოლოო ზარის ჩამოკერის დროს შეგძლებოდა და ყოფილიყო ირგვლივ გაზაფხული?!“ ახლა კი აქ ვართ, ვემზადებით ტყეში შესასვლელად, და ახლა ვამბობ, ახლა ვყვირი: ყველას, ყველას, ყველას: ვიპოვნეთ ერთმანეთი!

თუმცა, ოდესმე, დამთავრდება, მაინც დამთავრდება, მაგრამ მთავარი ის არის, რომ დარჩეს მოსაყოლად ზღაპარი, დავრჩეთ ამ ზღაპარში, დავრჩეთ სამუდამოდ. ყველა სიყვარულს, მეტნაკლებად,

თუ აქვს გამართლება, ჩვენ გავამართლეთ სიყვარული ჩვენი სიყვარულით, მე ეს ვიცოდი, შენც იცოდი, ანუ თავიდანვე ვიცოდით. ახლა დილაა და ტყეში შესასვლელად... და ახლა ვამბობ, ახლა ვყვირი: ყველას, ყველას, ყველას: ვგიჟდებით ერთმანეთზე!

წუხელ ჰამაკი დარჩენილი, წიგნი (აპდაიკი) — ჰამაკში. იქვე, მოშორებით, ვხედავთ სხვა ჰამაკსაც. მარტო ჩვენ ვართ და ჩამონოლილი თითქმის სიჩუმეში ვიძახი: „მა სი მათროფენი!“ მინდა, რომ გაიგონ ფიჭვებმა. ვივლით დაღვამდე და ვივლით საღამომდე, თანაც, გზადაგზა, ბადმინტონი უნდა ვითამაშოთ. ჯერ კი აქ ვდგავართ, ვემზადებით ტყეში შესასვლელად, ამასაც ვამბობ, ამას ვყვირი: ყველას, ყველას, ყველას: ჩვენია ერთმანეთი!

ხშირად განვიცდი განუცდელს და ხშირად წარმოვიდგენ, რომ მე ვიღვიძებ სამყაროში, სადაც შენ არ მხვდები, ან მხვდები, მაგრამ სხვასთან ხარ და ჩემთან არც ყოფილხარ, ღია ფანჯრიდან ნიავს გააქვს ყავის არომატი, და მასთან ერთად — სასიცოცხლო მთელი შემართება, და თან შემოაქვს ქაოსი და მძიმე განწყობისთვის საჭირო ხმები. ვემზადებით ტყეში შესასვლელად, და ახლა ვამბობ, ახლა ვყვირი: ყველას, ყველას, ყველას: ჩვენ ვაფრენთ ერთმანეთზე!

დროდადრო, როცა ერთმანეთი ისე გვენატრება, რომ გაძვლოთ, უკვე საბოლოოდ გამორიცხულია, შენ ჩამოდიხარ, და მომხდარი უფრო გამძაფრებით მეორდება და ჩვენს ფანჯარას სუსტი მზე ადგება, გადახრილი და ჩამავალი, ბოლოს, სამერცხულსაც ჩაცდება, ფარებს აანთებენ მწკრივში მანქანები. ახლა აქ ვდგავართ, ვემზადებით ტყეში შესასვლელად, და ახლა ვამბობ, ახლა ვყვირი: ყველას, ყველას, ყველას: გვჭირდება ერთმანეთი!

შენი დარგული ალუბალი ვინრო ტროტუარის კვადრატში. ქარი, და მას მოაქვს ფეროშენადნობთა ქარხნიდან კვანძი, მძაფრი სუნი. და ამ ინდუსტრიულ ჭაობში შენ და ალუბალი, ისე მოუარე, როგორც სიყვარულს, სხვებს რომ ჰქონდათ, მაგრამ ჩვენც ვნატრობდით და მოვიპოვეთ, ჩვენია და რა არ შეუძლია. ახლა კი აქ ვართ, ვემზადებით ტყეში შესასვლელად, და ახლა ვამბობ, ახლა ვყვირი: ყველას, ყველას, ყველას: ჩვენ გვიყვარს ერთმანეთი!

ბილიკთან ახლოს, წინა ღამით, ვითომ მილაგებულ პიკნიკს, ნარჩენებს, მზე აშრობს და თეთრი ძალი ყნოსავს, და შენ ნელ-ნელა ეპარები, ჩუმად ფოტოს უღებ, იქვე წყაროა, გაივლის და უცებ იკარგება მინაში, უღებ. ისე ნაგავს ყნოსავს ალბინოსი ძალი, შენ ისევე ფოტოს უღებ, ის კი საპასუხოდ გიყვებს. აქ ვართ და ვემზადებით ტყეში შესასვლელად, და ახლა ვამბობ, ახლა ვყვირი: ყველას, ყველას, ყველას: გვაცალეთ ერთმანეთი!

როგორი დღე და, შეკუმშული, და ჭადრის წვერამდე ჩამონეული ღრუბლები და ჩქარი ნაბიჯები — ჰა და ჰა წვიმა — და ზეცაში ცქერა, დაკეცილი ქოლგები, სწორედ ასეთი დღე, თანაც ის ფერადი ბუშტები კედრის გამხმარ ტოტზე, და თუ დამიჯერებ ასეთი, არა — სხვანაირი, და თუ დაგვაცლიან ასეთი იყოს. მაგრამ ახლა ტყეში შესასვლელად ვემზადებით და ახლა ვყვირი: ყველას, ყველას, ყველას: ჩვენ გვინდა ერთმანეთი!

როცა მიდიხარ, მარტო ვრჩები და ცარიელდება შემზამოყრილი პარკები და ზოგან დამულჩული სკვერები, გრძელი პროსპექტები, მოკლე ქუჩები და ჩიხები. მე კი დავდივარ და უკან იარდები, მეტრები მრჩება, ვეუბნები მუდამ დამუნჯებულ ძეგლებს: „— ყოველი იმ წამიდან და იმ წუთებიდან, მკაფიოდ მასსოვს ყველაფერი!“ ტყეში შესასვლელად ვემზადებით და ახლა ვყვირი: ყველას, ყველას, ყველას: ვიპოვნეთ ერთმანეთი!

შენი ოთახი. თაროები. თარო. ო. ჭილაძის პორტრეტის გვერდით ჩემი წიგნი. ლურჯი გარეკანი. მოგრძო სანათი. შენ ზიხარ და ჩამოგიცურდება მკლავზე ზონარი, გაისწორებ. იცი, რომ დილაზე თვალს ვერ მოხუჭავ, ეს ნევროზი! ჩემთან დარეკავდი, რომ არ მეძინოს. იყვირებდი, მაგრამ მეზობლები... ახლა აქ ვდგავართ, ვემზადებით ტყეში შესასვლელად, და ახლა ვამბობ, ახლა ვყვირი: ყველას, ყველას, ყველას: ვგიჟდებით ერთმანეთზე!

ჩემი ოთახი. თაროები. თარო. უ. ფოლკნერის პორტრეტის გვერდით ჩემი წიგნი. ლურჯი გარეკანი. შუალამეა და ტურები ვერეს ხეობაში მოთქმით ტირიან. გორაკიდან ჩადის უმოკლესი ბილიკი, მაგრამ იქ რა მინდა. შენთან დავრეკავდი, რომ არ გეძინოს. ჭრაჭუნა პარკს ისე შემოვაცლი სიგარეტს, თითქოს ვენოფდე. ტყეში შესასვლელად ვემზადებით და ახლა ვყვირი: ყველას, ყველას, ყველას: ჩვენია ერთმანეთი!

შენ გიყვარს, როცა მელოდები, და მე კიბიდან გწერ ერთადერთ სიტყვას: „გააღე!“, და კარი ღია მხედება, შევდივარ, შენ კი კარის უკან დგახარ, იმალები, როცა მივხურავ, მეხუტები, მეკვრი ტირილამდე მისული, მიყვარს ის კედლები, ჭერი, იატაკი, რადგან შენია, უმთავრესი და სხვა წვრილმანები სწორედ იქაა. ვემზადებით ტყეში შესასვლელად, და ახლა ვამბობ, ახლა ვყვირი: ყველას, ყველას, ყველას: ჩვენ ვაფრენთ ერთმანეთზე!

ვცდილობ დაგახტო წარმოსახვით, ვზივარ და გიყურებ (გიხსენებ), იყო სევდიანი თუ სჯობს გაგალიმო?! ერთიც გიხდება და მეორეც, უნდა ავირჩიო. ამოვალავე სახატავი მთელი ფურნიტურა: საღებავები, ფუნჯები და მოგრძო მასტიხინი... უკვე წლებია აღარ ვხატავ, დიდი ნაბიჯია ამოლაგებაც. ახლა აქ ვართ, ტყეში შესასვლელად ვემზადებით და ახლა ვყვირი: ყველას, ყველას, ყველას: გვჭირდება ერთმანეთი!

მინდა გავსრისო საითათოდ ყველა ის ყვავილი, რომელიც შენთვის უჩუქნიათ, თუმცა ყვავილებმა რა დააშავეს, მაგრამ მინდა თავი მოუყუარო, ნიხლებით შევდგე, მიყურო და ცუდი სიზმარივით ონკანს მოუყვე, რადგან მეტჯერ არა, არ იქნება, მეტჯერ არ ვიზამ, დაგპირდე და ამით საუბარი მორჩეს. აქ ვართ და ვემზადებით ტყეში შესასვლელად, და ახლა ვამბობ, ახლა ვყვირი: ყველას, ყველას, ყველას: ჩვენ გვიყვარს ერთმანეთი!

რამდენს გეძებდი! ბოლოს მივხვდი, რომ იქ არ გეძებდი, სადაც იყავი და თვალები, სველი ბუნდებივით, დამეთხარა და ჩატეხე და ახლა სხვას ვერავის და სხვას ვერაფერს ვხედავ, მხოლოდ თქვენ: შენ & (ამპერსენდი) შენ. თანაც ისე, თითქოს რა და, იყოს ბუნებრივი ის, რომ თვალეში მყავდეს შენი ორი ნახევარი. და ახლა აქ ვართ, ვემზადებით ტყეში შესასვლელად, და ახლა ვამბობ, ახლა ვყვირი: ყველას, ყველას, ყველას: გვაცალეთ ერთმანეთი!

მე შენკენ ვუშვებ პირველ პეპლებს, უნდა გაიარონ ქალაქი, მერე ხიდი, ტრასა, ავტომაგისტრალი, მომცრო გვირაბი, მერე — დიდი. ცოტაც, სულ ცოტაც და შენთან არიან, მოაღწიეს უკვე, კარგია, რომ არ გაუწვიმდათ, მაგრამ ფრენით როგორ დაილაღნენ... ჩამოასვენე თითებზე და, ღამით, შენს ოთახში დააბინავე. ვემზადებით ტყეში შესასვლელად, და ახლა ვამბობ, ახლა ვყვირი: ყველას, ყველას, ყველას: ჩვენ გვინდა ერთმანეთი!

ქრის რი გაჩუმდა, აღარ ისმის ძველი მელოდია — „Miss Your Kiss“. წყარო, ნარჩენები, იქვე — ალბინოსი ძალი, ჰამაკში — აპდაიკი, ხელში — ბადმინტონის წვეილი ჩოგანი, მოჭრილია უკან დასახევი ყველა გზა, და ჯერ ეს ფიჭვები ჩვენში შემოდიან, და მე ვიხრები წყაროს თვალზე, წყაროს წყალი მოვსვი. რაც ირგვლივაა, ყოველივეს, უკან მოვიტოვებთ, და მოვიტოვებთ მთელ ამ ქაოსს, ხმაურს, მთელ საგჟიფეთს, ამოვიღე და გადავაგდე სახლის გასაღები, მერე კი ხელი ჩაკვიდე და ტყეში შევაბიჯეთ!

ნოვალის პრამია

მე გალიაში ჩამკეტეს, მხეცი, თავისუფლებას და მზეს ნატრული. თითქოს აქ გადის ცხოვრების ღერძი, თითქოს ესაა ჩემი მამული.

ტყე უსიერი და უკუნეთი, ყველა გზა ხეთა ხორგით ჩაკეტეს. სუყველაფერი არის სულერთი, რაც ვაკეთებ და რასაც ვაკეთებ.

არც ყაჩაღი ვარ, არც კაცის მკვლელი, დანაშაული ნუთუ ეს არის, რომ თქვენს თვალეზზე სედა და ცრემლი ავავყავილე დილის მზესავით.

მე კი, სამარის კარებთან მდგარი, მაინც ვიტოვებ იმედს ხავსივით, რომ ავდრებს შეცვლის მზიანი დარი — სიყვარულით და რწმენით გავსილი!

სასიყვარულო კომპარი ესე! — ღვთიური ცეცხლით პოეტი ინვის. თითქოს ქაოსი გამოდის მზეზე, როგორც მადანი გულიდან მინის.

დაებინდება თვალეზი ნისლით და დააბიჯებს, როგორც მამონტი და აკრძალული გრძნობები მისი სულს გაუგრილებს ცრემლით ამოთი.

სადღაც ქორწილებს იხდიან. წყვილი ტკბება ცხოვრების ადათით, წესით. მიედინება სიცოცხლე ტკბილი, გაჩნდება შვილი, მაგრდება ფესვი.

ხუმრობდა ვატოც და შთაგონებით თამბაქოს კვამლში სედას ახვევდა და რითიც ასე გაიმეტებენ, შურისძიება ჰქვია სახელად.

ათას უსაქმურს, ცრუსა და მქირდავს, წუთისოფელს რომ ჭვრეტენ ფერადად, ქალს იყენებენ, ვით ლამაზ ნინდას, ან ღვინის თასებს, მრავალჯერადად...

და ვნება, როგორც ანდების დნობა, ვით განთიადი, იღვრება ირგვლივ და თეთრი ღამის უძინარ ტკბობას დილამდე მოჰყავს ვარსკვლავთა რიგი.

საუკუნეთა წალეკავს ხრამი და ეს უკუნი უფრო ახელებს და ფოთოლცვენის ნეტარი ჩქამი ბარდიან ქაოსს ამოახველებს.

ო, სიყვარული მძიმე ჯვარია, შენით მშვენდება სამყარო მრუდი. ეგ სილამაზე ვინრო კარია, რომლის შელება ცხოვრებას უდრის!

სუფთა ხარ, როგორც აპრილის დილა, კვირტებზევით რომ სიზმრებს მოისხამს, სიკეთით სავსე, მზესავით თბილი, შენ აქ ხარ, მაგრამ ყველა დროის ხარ!

იქნება ჭორიც, შურიც და გესლიც, ბედის ბორბალის მჭახე ჭრიალიც... თვით დაისვრება, ვინც ტალახს გესვრის, დარჩები წმინდა და ილბლიანი.

სპია

„ექიმი ჟივავო“-დან

წვიმს. წნორის ქოლგა გვიფარავს ორთა, ერთობა წვიმა სუროს შერხევით, ჩვენს მხრებს და სუნთქვას ლაბადა მორთავს, მე გიხუტებ და წელზე გეხვევი.

სვია მოსავდა ტევრს უნაპიროს, ჩვენ რომ გვეგონა სუროს ხავერდი. მოდი, ლაბადა ველზე გავფინოთ, მერე გვანვიმოს თუნდაც ღამემდი.

ბორის პასტერნაკი

ქარი

„ექიმი ჟივავო“-დან

მე დავასრულე. შენ ისევე ცოცხლობ. გარეთ კი ქარი ტირის და მოთქვამს, ამ აზვირთებას არ უჩანს ბოლო, არხევს ფიჭვებს და ფიჭვების მოდგმას.

დაუსაბამო ქროლვით და შფოთვით უსასრულობას კალთებს უგრილებს, აწყდება გემებს და ტალღის ტოტით სივრცეებს ცივად შემოუკივლებს.

არც სიმამაცე, არც გააგება არ აქვითინებთ ქარებს უჩინოთ, სიტყვები უნდა ჰპოვონ ქარებმა, შენც სიმღერებს რომ გადაურჩინონ.

ჰამლეტი

„ექიმი ჟივავო“-დან

რა სიჩუმეა. სცენაზე ვდგავარ და მიყრდნობილი კარების კიდეს ვჭვრეტ მძიმე ტანჯვით გასავლელ შარას, შარას, რომელიც ცხოვრებას იტევს.

უკუნი ღამე მიმზერს ჭოგრიტით, ჩემამდე მანძილს იმოკლებს წამით; უფალო, სანამ შენს მადლს მომგვრიდე, გთხოვ, ამარიდო გესლი და შხამი.

ნაცნობ სცენაზე სხვა დრამა გადის და მე გავდივარ ჩემი როლიდან. ის სიყვარული კვლავ სულში ბარდნის, ის სიჯიუტეც მზიბლავს შორიდან...

და დავრჩი მარტო. გათვლილი მკაცრად ყოფნა-არყოფნის წერტილთან მიდის. ფარისევლობის სასტიკი ჯვარცმა თურმე ცხოვრება ყოფილა დიდი.

მთირალი ბალი

საშინელია! — ქარწვიმა ფანჯრებს ეხეთქება და სველ ტოტებს ახლის და სული კბილით უჭირავს მარჯვედ, რომ მარტოობით აანთოს სახლი.

ჩამოელვრება ახელილ მინას, დაუჩხვლეტს სხეულს ცივი ეკლებით, თითქოს შორეულს შეიცნობს ნიშანს — აგვისტოს ღამის ცა ირეკლება.

სახურავიდან ღარში და მერე ისევე ღრუბლების ნიაღში ადის... სიცარიელის უხილავ ფერებს თავგანწირული ტკივილით ბარდნის!

ცხელ ბაგეებზე შრება წვეთი და ეთამაშება წვიმას ბალღევით, გული ამოდის თითქოს მკერდიდან, — ამ საოცრების წმინდა სამხილი.

სიჩუმე. აღარც ფოთლის შერხევა. და მარტოობა გულს მოიოხებს და სიბნელესთან უტყვი შეხება ცრემლსა და ბორგვას ამოიხრებს.

თარგმნა თამაზ პარჯაქიშვილი

ლიტერატურული გაზეთი

საქართველოს განათლების, მეცნიერების, კულტურისა და სპორტის სამინისტრო

რედაქტორი ირაკლი ჯავახიძე
რედაქტორის მოადგილე უჩა შერაზადიშვილი
ჟურნალისტი თამარ ყურული

მობ. ტელ.: (577)742277; (599)269852; e-mail: litgazeti@yahoo.com

